

hospitals i d'agregat, adscrit finalment al servei de Neckar, d'on partiren els seus extraordinaris estudis urològics). En la lluita d'obtenció de la càtedra i la victòria definitiva d'*Albarran*, el fet de civilitat impera damunt les nombroses petiteses posades en joc vis a vis del seu nomenament, perquè el *medi mèdic ciutadà* de París no tolera l'anorreament de la valor jeràrquica, i la llibertat dels esperits es sobreposa a les tendències de capelleta i a les arbitrarietats de les passions personals. Aquesta normalitat, aquesta alta fisiologia civil, sols es veuen resplendents en els pobles on l'estructura de la seva societat està constituïda per elements humans plaçats en la fortitud dels conceptes d'educació i delicadesa moral, qui en són la seva guia material i ensems el seu patrimoni de delícia espiritual. ¿Es comprèn així per què és desolant pensar que, a causa de la nostra inferioritat, es podria ara referir, per recolzar la nostra tesi, exemples abundants de casos aquí ocorreguts que serien el revers de la medalla del tipus *Albarran*?

La temptació ve a la ploma amb seguici interminable, en mils variants i en mils categories, qui afecten les Corporacions, els Hospitals, les clíniques, les relacions particulars, etc., etc. No emergiran, però, a la llum en nom d'un pudor i una repulsió quasi física. És suficient que el lector evoqui i rememori en petit esforç mental qualche episodi propi del qual hagi estat més o menys victimari o es refereixi als esdeveniments llunyans o propers d'alguna societat mèdica nostra, des de la de més alta categoria a la més modesta. No cal insistir.

El que interessa aquí assenyalar a la vergonya de tots i a l'exemple de tots, és el sentiment qui amara la nostra consciència davant el retaule vivent que, en major o menor amplitud, s'ofereix amb freqüència al nostre judici.

Hom pot preguntar ara, ¿és que els metges, doncs, foramen un cos collectiu menyspreable, en constant defecció a les normes de la ciutadania, com un grup especialment baix en l'organisme social? ¿O és que es demana, en aquest apostolat, per a l'entitat mèdica, una santedat, una perfecció psico-moral, una intangibilitat sentimental pulcríssima que la deslliuri de les impureses i misèries que es veuen en tota l'escala social? No, mil vegades: ni els metges som un cas d'excepció inferior en la societat humana, ni cap sollicitar d'ells un afinament de l'esperit tan considerable, a impuls d'una educació d'*élite*, que el placi enllà de tota temptació. L'articulista sap que l'home està pastat d'imperfecció, i a voltes arriba a la vil monstruositat, veritat amarguíssima que la vida confirma cada dia. Es tracta d'una cosa més simple i més modesta. Es pot demanar, sense absurditat, una àmplia introspecció, millor encara, d'un mirar enfora i un mirar endins de tots nosaltres, i en un cop sincerament emotiu *sentir* la realitat d'un dèficit ciutadà que ens empeteix, justament a l'hora bella i dolça en la qual els metges podem ésser més dignes, per l'actual cultura, per l'alçària científica, d'una respectabilitat i una honorabilitat sens dubte mai aconseguida. Es pot demanar lícitament una comprensió i una evolució dels esperits, mitjançant les quals sigui possible enlairar el pensament envers una idealitat de compenetració de classe, de tolerància, de sensibilitat, de respecte, d'afectuositat, de *re-creació* permanent d'atencions mútues que obligui a cada u a cercar ocasions de demostració humana, fent emergir de la vida professional una aura de profunda simpatia; no pas un confusionisme de valors ni una exaltació idiota de la personalitat despullada de la decència que tots ens devem als altres i a si propis; però sí una consideració educada i de tota finesa al col·lega en la seva posició peculiar, per humil que pugui ésser.